

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ χώρᾳ ἡμῶν ὅπρως καὶ ὑπὸ τοῦ Ο. Συμφ. καὶ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξάμηνος δρ. 19. Τοιμήκος δρ. 10.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἀποκρίτου Γρ. Δ. 50. Ἀγ. γλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἐξάμηνιοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1η οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἀπριλίου 1923

Ἔτος 45ον—Ἀριθ. 20

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ' (Συνέχεια)

Καθὼς ἦταν ἔτσι πεσμένη χάμω, σὰν ἓν ἀνθρώπινο κουρέλι, ἡ Θαμαὶ φαίνονταν σὰν ἓνας ἀνθρώπος πραγματικὰ ἔνοχος.

Ἡ κυρία Ἐριὼ τῆς εἶπε ξερὰ-ξερά:

—Ἐμπρός, Θαμαὶ, μὴν ἐπιβαρύνεις τὴ θέση σου μὲ ψέμματα. Περιττὸ ν' ἀρνείσαι: Τὸ πριόνι αὐτὸ βρέθηκε στὸ κομμὸ σου.

—Στὸ κομμὸ μου; ποῖς τὸ εἶπε αὐτό;

—Ἡ Τζέννη. Τὸ βρήκε καθὼς τὸ συγύριζε. Ἦταν κρυμμένο κάτω ἀπ' τὰ πουκαμισάκια σου.

—Αἱ ἔκαμε τὸ κορίτσι ἀπελπισμένο, χωρὶς νὰ μπορῇ νὰ προσφέρῃ λέξη. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐπιφώνημα ἦταν κλεισμένα τόσα θλιβερά αἰσθήματα.

Ἡ κυρία Ἐριὼ πρόσθεσε:

—Ἄν ὁμολογήσης, μικρὴ, ἡ τιμωρία σου δὲ θάναί ἀσπληνῇ. Ὅτι ἔκαμες, τῶκαμες, φαντάζομαι, ἀπὸ ἐπιπολαιότητα, χωρὶς νὰ φανταστῇς τί μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ὡστε δὲν εἶναι σοβαρὸ σφάλμα... Ἄν ὅμως ἐξακολουθήσης ν' ἀρνείσαι...

Ἡ μικρὴ κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένη.

«Γιατί ν' ἀγωνιστῇ ἐναντία στὸ μοῖραίο; Οἱ λευκοὶ πάντα θὰ εἶναι ἰσχυρότεροι, συλλογιζόταν. Ἀργὰ ἡ γρήγορα, ἔπρεπε νὰ ὀποχωρήσῃ. Ἡ φυλὴ τῆς ἦταν ἡ νικημένη φυλὴ...»

Ἀνάμεσα στὰ δάκρυά της, ψιθύρισε:

—Κυρία, σὰς ζητῶ συγγνώμη...

—Ὡστε ὁμολογεῖς;

—Ἄ, ὅχι, ὅχι! δὲν μπορῶ νὰ ὁμολογήσω πρᾶγμα ποὺ δὲν ἔκαμα!

—Ὁδφ! ἔκαμε ἡ κυρία Ἐριὼ. Θαμαὶ, παι-

δί μου, ἄφτσε με καὶ πήγαινε νὰ σκεφθῇς καλύτερα!...

Ἡ μικρὴ δὲν περίμενε νὰ τῆς τὸ ξαναποῦν. Τρέμοντας, μὲ τὰ χέρια σὰ νὰ φηλαφοῦσε μέσ' στὸ σκοτάδι, βγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο.

«Ὁ γιαντὸς διέταξε ἀπὸ τῆς ἀκίνησας...»
(Σελ. 145, στ. β')

Δίπλα στὴ πόρτα, ἡ Ζίνα περίμενε τὴ φιλενάδα της, γεμάτη ἀνησυχία.

Ἡ Θαμαὶ καθὼς τὴν εἶδε ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά της καὶ οἱ λογμοὶ τὴν ἐπνίξαν.

—Νομίζεις πὼς ἐγὼ τῶκαμα! ἀνα-

στέναζε, νομίζει πὼς ἐγὼ χάλασα τὴ γέφυρα!

—Ἐλα, Θαμαὶ, ἡσύχασε. Αὐτὰ ποὺ λές εἶναι τρέλλες.

—Ὅχι, Ζίνα μου, ἡ κυρία ἔχει πεποιθήση, τὸ κατάλαβα, κι' ὅλες οἱ μαθήτριες θὰ σχηματίζουν κι' αὐτιὲς τὴν ἴδια γνώμη. Τὴ δυστοχία ποὺ μὲ βρήκε!

Σήκωσε τὸ πρόσωπό της, βρεγμένο ἀπὸ δάκρυα, πρὸς τὴ Ζίνα καὶ πρόσθεσε:

—Σὺ τοῦλάχιστο, Ζίνα, δὲν εἶσαι σὰν τίς ἄλλες. Σὺ ἔχεις πεποιθήση πὼς ἐγὼ δὲν ἔκαμα αὐτὴ τὴν πρόστοχη πράξη.

—Φυσικά, ἔχω πεποιθήση.

—Καὶ θάχεις ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, ἔστω κι' ἂν μὲ κατηγορήσουν, ἔστω κι' ἂν μοῦ φέρουν ἀποδείξεις... ἀποδείξεις φαινομενικῆς;

—Θάχω ἐμπιστοσύνη σὲ σένα, ὅτι, δὴποτε κι' ἂν γίνῃ... Μὰ τί ἀποδείξεις μοῦ λές; Τί θὰ ποῦν αὐτά;

Ἡ Θαμαὶ διηγήθηκε τί εἶχε συμβῇ.

Ἡ Ζίνα θυβίστηκε σὲ σκέψεις.

—Αὐτὸ εἶναι ἀκατανόητο, εἶπε τέλος.

—Εἶδες;

Καί, γεμάτη μοιρολατρεία, ἡ Θαμαὶ πρόσθεσε:

—Ἦταν γραφτὸ νὰ γίνῃ ἔτσι...

Ἐγὼ ποτέ μου δὲν εἶχα τύχη.

—Ἐλα δά, Θαμαὶ, αὐτὸ ποὺ λές δὲν εἶναι σωστό. Τὴ φιλία μου δὲν τὴν λογαριάζεις;

Μὰ ἡ Ζίνα τοῦ κάκου ἀστειεύθηκε. Ἡ μικρὴ τῆς φιλενάδα δὲ γελοῦσε. Ἐκλείσας τὰ κουρασμένα της βλέφαρα καὶ τότε, ἀπ' τὰ βάθη τῆς μνήμης της πρόβαλε μιὰ ὁπτασία: «Ἕνα μακρυνὸ τοπίο, μὲ πελώριους φοίνικες καὶ γιγάντια δέντρα.

Μιὰ δευτέτρια μὲ πρόσωπο χαλκόχρωμο, κρατοῦσε στὰ χέρια της τὴ Θαμαὶ καὶ τὴν ἀπο-

«Αὐτὸ τὸ πριόνι τὸ βρήκε στὸ συρτάρι τῆς δεσποινίδος Θαμαὶ...» (Σελ. 146, στ. 6')

κοίμισε με τραγούδια της πατρίδας της. Ήταν μια παράξενη ιστορία που την έλεγαν τα τραγούδια της πατρίδας της: η ιστορία ενός λουλουδιού, ενός άσπρου λωτού, που λίκνιζε μια πεταλούδα στην επιφάνεια της λίμνης, ενώ στον ξάστερον ούρανό έλαμπε έν' άργυρο μισοφέγγαρο.

Όταν βγήκε ο ήλιος, η πεταλούδα θελήσε ν' άφήσει το λουλούδι όπου είχε τη νόχτα όνειρευτή, μα τα φτερά της είχαν βαρύνει άπ' την αδύνη δροσιά καί' εκεί που έκαμε νά πετάει, έπεσε και πνίγηκε μέσα στα νερά...

Αχ! πόσο νοσταλγούσε η Θαμάδ τη μαγευμένη όχθη και τα πλατείδια λουλούδια, όπου είχε πεθυμήσει ν' αποκοιμηθή σαν πεταλούδα με τα λεπτά φτεράκια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Διωγμένη!

Τό είκοσιεττάωρο πέρασε κι' η μικρή κατηγορούμενη δεν παρουσιάστηκε.

Όστόσο, τό βράδυ εκείνο, δεν έγινε σκέψη για τιμωρία. Η κυρία Έριώ περίμενε ως την άλλη μέρα, μα η προθεσμία αυτή ήταν η τελευταία. Όταν ήρθε ή ώρα του μαθήματος, η διευθύντρια κάλεσε όλες τις μαθήτρίες της στην αίθουσα της μελέτης. Όλα τα κορίτσια είχαν ύψος σοβαρό.

Με άπειρη λεπτότητα και χωρίς ν' αναφέρει όνομα, η κυρία Έριώ είπε ότι η πεποιθήσή της είχε σχηματισθή. Όστε δε θα τιμωρούσε όλες τις μαθήτρίες, αλλά μόνο την υπεύθυνη, που χωρίς άλλο, στο τέλος θα όμολογούσε.

Όλα τα μάτια στράφηκαν μονομιάς προς τη μικρή Ίνδη. Κι' εκείνη δέ μπόρεσε ν' άψήφησε τόσα έχθρικά βλέμματα, τόσα πρόσωπα γεμάτα δυσπιστία. Έπεσε πάνω σ' αναλόγιό της, με τό πρόσωπο σκυμμένο μέσ στις παλάμες, και δίχως φωνή μήτε δάκρυα, συλλογιζόταν:

«Γιατί ν' άγωνισθώ; είμαι πάντα άτυχη. Όλες, έξω άπ' τη Ζίνα, είν' έναντίον μου. Μα κι' η Ζίνα είναι μια ξένη... δε μπορεί νά πη τίποτα, δε μπορεί νά με υπερασπίση... Ό,τι κιάν γίνει τώρα πιά, νικήθηκα...»

Μπροστά σ' αυτή τη φοβερή άδικία, κάποιος επί τέλους επαναστατεί. Η Ζίνα σηκώνεται. Χλωμή, μα γεμάτη δόναμη και με ζωηρές χειρονομίες άπ' αυτές που τόσο συνήθιζε, φωνάζει:

—Είναι νεροπή αυτό που γίνεται! Αδίκη που άφίνει νά κατηγορηται ή Θαμάδ, είναι μια ψεύτρα, μια ψεύτρα και τιποτένια!...

Η κυρία Έριώ έπεμβαίνει:

—Ζίνα, μετρίωσε τις εκφράσεις σου! Μα τη δεσποινίδα Φίρστατ την έχει κυριεύσει ό θυμός. Γορίζει προς τη δι-

ευθύντρια και με μάτια πουδγαζαν φλόγες, ξαναλέει:

—Ναί, ψεύτρα και τιποτένια, κρατώ τις εκφράσεις μου. Και θα προσθέσω κι' άλλες, αν χρειαστή.

Η κυρία Έριώ σήκωσε τό δάχτυλο για νά επιβάλη σιωπή. Μα ή μικρή ξανάρχισε:

—Δε θα μ' έμποδίζετε σεις νά μιλήσω, όταν πρόκειται για τό δικιο και την αλήθεια... Αν δεν υπερασπίσα την καίμενη τη Θαμάδ, που είναι άάθωα, θα μουν τιποτένια κι' εγώ σαν τις άλλες!...

Και, χαμηλότερα, πρόσθεσε:

—Και σαν και σεις!

Η κυρία Έριώ χλώμιασε ακούγον-

«Τρέμοντας, βγήκε άπ' τό δωμάτιο.»
(Σελ. 153, στ. 6')

τας αυτή την προσβολήν, μα δεν άπάντησε άμέσως.

—Έμπρός, είπε κι' ή φωνή της έτρεψε άπ' τη συγκίνηση: σά; παρακαλώ νά βγήτε όλες, έκτός της Θαμάδ και της Ζίνας ντε Φίρστατ.

Όλες είχαν την επιθυμία νά μείνουν, γιατί ή περιέργειά τους είχε άνάψει. Άπ' τον καιρό που είχε μπή στο σχολείο ή Ζίνα, γινόταν πράγματ' άσυνεθίστα. Μα ή διαταγή της κυρίας Έριώ δε δεχόταν άλλο λόγο: μια-μια βγήκαν άπ' την αίθουσα.

Μόλις έ. είναι μόνες οι τρεις τους, ή διευθύντρια άρχισε:

—Ζίνα, άναγνωρίζω ότι οι σκοποί σου είναι εύγενείς, αλλά, καθώς αντιλαμβάνεσαι, έχω ανάγκη άπ' όλο τό κύρος μου για νά διευθύνω τις μαθήτρίες μου. Δεν μπορώ λοιπόν ν' άναχθώ νά μού μιλήσουν όπως μού μίλησες τώρα δά... Άπό σήμερα, δεν άνήκεις πιά στο σχολείο μου... Περιττό νά σοδ πώ πόσο λυπάμαι γι' αυτό...

Η Ζίνα κοκλίνισε, όστερα έγινε κατακίτρινη. Έβαλε όλα τα δυνατά νά συγκρατηθή κι' είπε:

—Κυρία, σάς ζητώ συγγνώμη. Αδίκη που έκαμα ήσαν πολύ κακό.

Χαμήλωσε τό κεφάλι και πρόσθεσε:

—Νά μουν έγω, θάχα δείρει εκείνην που θα τόλμοις νά μού πη, ότι μού έσφυγε πρό όλίγου. Κι' όμως έσεις μού μιλείτε ήρεμα κι' εύγενικά. Καταλαβαίνω πολύ καλά ότι με διώχνετε, είπε όστε, άπό μιας στιγμής σκέψη. Αδίκη είναι δικαιο, αλλά... είναι κρίμα, γιατί, με τό παράδειγμα σας, θα γινόμεν φρόνιμη και λογική. Δε θα σάς ξεχάσω ποτέ, κυρία, για μένα θα μείνετε ένα ζήλευτο πρότυπο!

Η κυρία Έριώ την κοίταξε. Τι περίεργο κορίτσι αυτή ή Ζίνα ντε Φίρστατ! Κάθε τόσο κι' εκπλήξεις παρουσιάζε.

Την κοίταξε δίχως θυμό, με μίαν άόριστη επιθυμία νά της συγχωρήσει τ' άπερίσκεπτα λόγια που τις έσφυγαν. Αλλά όχι, χρειαζόταν ένα παράδειγμα. Δε θ' άναθεωρούσε την άπόφασή της. Όστόσο ή Θαμάδ, που ως τώρα δεν είχε βγάλει μιλιάν, άναστένανε:

—Η Ζίνα θα φύγη!... Αχ, φτωχή Θαμάδ, θα μείνεις έρημη στον κόσμο!

Ένωσε τα χέρια και σχεδόν άμέσως έπεσε χάμω με όψη πελιδνή.

Η Ζίνα δοκίμασε νά τη σηκώσει, μα είδε πως ή μικρή Ίνδη είχε χάσει τις αισθήσεις της.

Η κυρία Έριώ χτύπησε βιαστικά τό κουδούνι και φάνηκε μια καμαριέρα. Με τη βοήθεια της Ζίνας, σηκώσαν τη Θαμάδ και την πήγαν στο κρεβάτι της.

Της έκαμαν κάθε τι που διαγορεύεται σέ παρόμοια περίπτωση: της έτριψαν τα μηλίγκια με κολώνια, την έκαμαν νά μυρίση αϊθέρα και σέ λίγο ή μικρή είχε συνέλθει. Μα ή άδυναμία της κι' ό έννευρισμός της ήταν τόσος, ώστε ή κυρία Έριώ φώναξε τό γιατρό.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΕ ΚΡΥΦΟΝ ΗΧΟ

Περνή ή ψυχή του Όνειρου μέσα άπό κόσμους χίλιους, σαν άπό κάποιους ήλιους λάμψη χαρής κρυφής.

Οι θείες φωνές του Άπείρου στη σκέψη μας μιλούνε, και στην καρδιάν άνοθύνε οι σπόροι νέας ζωής.

Μιά Μοίρα μάς σκλαβώνει κι' έλευθεριά ζητούμε, τη χαραυγή ποδούμε στα βάθη της νυχτιάς.

Σβένουν χαρές και πόνοι... Σύ, Πνεύμα, όλο χαράξεις, κι' άν τη ζωή σπαράξεις, τό θάνατο νικάς.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ

ΜΙΚΡΟ ΜΑΘΗΜΑ

(Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 147)

Η φύχη του Γιαννάκη έκλεινε πολύ μεγάλη άγάπη για τα φυτά και τα λουλούδια: συχνά πήγαινε στο περιβόλι με τη θειά του που πότιζε: χάιδεσε τις λεμονιές, φιλούσε έλαφρά τις κάπαρες που άνθοσαν στο φράχτη του περβολιού και ρωτούσε την τριανταφυλλιά αν τις μάθισε όλα τα λουλούδια τό χειρινό ματέμν... Ναί, και φυτά και ζώα όλα αισθάνονται και πονούν. Κι' ό Γιαννάκης με φρίκη συλλογιζόταν τον πόνο που θα ένοιώθαν τα χόρτα, την ώρα που τα έκοβαν ή το άρνάκι όταν τό έσφαζαν, σαν τό καίμενο τό ψάρι που σπαρταρούσε στην άμμο.

Ήταν φτασμένος πιά στην ποταμιά με τα φιλιά πλατάνια και τα καλάμια: είχε κουραστή και κάθησε στα χαλίκια ψηλά, κοιτάζοντας τη θάλασσα άφηρημένα. Μια βαρκούλα με κόκκινο πανί! περσε έμπρός του: μία πεταλούδα, έφεύγοντας άπ' τό περιβόλι πιό ψηλά ήθελε και κάθησε στο πλάι του, πάνω στα βότσαλα: μα αυτός δεν έδωκε προσοχή: έβασάνιζε άνόμα τό μουλό του: ήθελε νά πάρη την άπόφαση νά μνη ξαναφάη κι' τότε ούτε κρέας ούτε χόρτα. Και τί θα έτρωγε όμως τότε; Τίποτε! Και τότε πως θα έζοις χωρίς νά τρώη; Σιγά-σιγά θα άδονάτιζε και σέ λίγο θα πέθαινε. Θα πέθαινε; Ό, αυτό δεν τό ήθελε διόλου! Το χαμογελούσε τόσο γλυκά ή ζωή! Άγαπούσε πολύ και τα παιγνίδια στην άμμο, στη θάλασσα, και τις όμιλίες με τον παπού του, και τα λουλουδιόμανα περιβόλια κι' όλα γύρω του. Έ, όλ' αυτά νά τάφιση ήταν άδύνατο: μα πάλι νά χαίρεται αυτός τρώγοντας με τη δυστοχία κάθε φορά κι' ενός άθώου ζώου, του φαινόταν άλλο τόσο τρομερό. Πρώτη φορά μάθαινε τον πιό μεγάλο μα και πιό σκληρό νόμο της ζωής. Κι' ήταν τό μάθημα σκληρό κι' υπέφερε πολύ. Βρισκόταν σέ άπόγνωση, δεν ήξερε τί νά σκεφθή.

Έγερσε άπότομα στην άμμο κι' άρχισε νά κλαίη σιγαλά: τί έκλαιγε κι' αυτός δεν ήξερε: όλες όμως έκείνες οι σκέψεις τον είχαν άναστατώσει. Τό κλάμα βάστηψε λίγην ώρα: σιγά-σιγά όμως τα μάτια έβραναν και καθώς έβρισκόταν έατλωμένος στην άμμο, τον έπήρε ό ύπνος.

Τα κύματα έσπώνντας πιό κάτω άφιναν ένα γλυκό σκοπό σαν ναού-ρισμα. Κι' ήταν έν' άπό τα μεγαλύτερα μαθήματα της ζωής, που γιν' τό μάθητόν κόστις τόσον πόνο και δάκρυα, — όπως κι' όλα τα μεγάλα διδάγματα που παίρνουμε στον κόσμο έδώ κάτω.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΚΡΙΑΣ

ΤΑ ΔΑΣΗ

[Άπό τό νέο βιβλίο του κ. Άλέξ. Πάλλη «Μπρους», που είναι ένα θαυμάσιο όδοιπορικό, — για μεγάλους όμως, όχι για παιδιά, — παίρνουμε τό παρακάτω κομμάτι που μπορούν νά τό χαρούν κι' οι άναγνώσται μας].

Στό γουρισμό, καθώς διαβίναμε τό πέραμα του ποταμού, άπ' την άριστερή προς τη δεξιά όχθη, είδα τρεις όδοιπόρους, όχι και τόσο χωρικούς, που, καθισμένοι κοντά' ένα λεβεντόκρημο δέντρο, μαγέρναν. Τη σιτία τους, πρόχειρη και πετρώφτιαστη, την είχανε στην μένη στον πόδα του κορμού, ώστε ή φλόγα άνεβαίνοντας καψάλιζε τη φλούδα.

Στάθηκα και τόλμησα νά τους παρατηρήσω, που για μικρή τους έτσι περσική βολή, κατάστρεφαν άδικα ένα του Θεού άριστοργήμα, αϊώνων πλάσμα: ό κόπος τους δεν θα πλθβαινε δά και πολύ, αν έχριζαν τη σιτία λίγο παρέχει. Και κατάστρωτα μια μικρή διδαχούλα: Τό πως όλα καταστραφούν τα δένδρα, δεν ξαναφυτρώνουν άλλα όμοια, παρά χαμόδεντρα χωρίς άξία: πως όταν και αυτά χαθούν, φεύγει τό χόμα: πως τότες οι θαλκτικοί αυτοί πρωτόγονοι παράδεισοι καταντούν άπελπιστικά παντοτινή έσραϊλα, και άλλα τέτοια.

Άπό την άπάντησή τους έδλεπες πως τό ήξεραν πως έπρεπε νά φείδονται τα δέντρα. Μα ό δικός τους τρόπος, είπαν, δεν τα πειράζει: πειράζει μόνο όταν οι φωτιές άνάβουνται μέσα στις κουφάλες. Αδ' τρεις κουφάλες εκεί-κοντά, μιούρες, καρβουνισμένες, μαρτυρούσαν πως τοότο αληθινά γίνεται συστηματικά. Γιατί, προφύλα μένη έτα μέσα στην κουφάλα, ή φωτιά ένεργεί: ένφ σπάνοιχτά, με τό παραμικρό φύσημα, σκορπίζει ό άνεμος τις φλόγες και δε γλιέφουν τό τσουκάλι.

Τό χαρακτηριστικό της φωτικής καταστροφής τό βλέπεις όχι μονάχα έδώ στο λεύτερο βασίλειο, παρά παντού: ότε κρατά ή φυλή μας. Άλλοτες ή Κύπρο, στους καιρούς των Φράγκων, φημίζοντας ως πηγή πλούσια ναυπηγήσιμης ξυλείας: τί άπόγεινε άραγε εκείνος ό στολισμός και πλούτος; Στη Μυτιλήνη είχε έναν ωραιότατο λόγγο τσάμια, όπως εκεί λένε τούρκικα τούς πεύκους, μα και εκείνος τό περισσότερο άφανίστηκε. Στοό Σέλιου της Κρήτης τα βουνά, πέρασα ένα δάσος άγριοκαπάρισια, σπανιότατης νομίζω λογής δάσος, δόλοτελα άποτεφρωμένο.

Στη Ρόδο, όταν έμεινα στο μοναστήρι του Άρδαμότη, μούλεγε ό ήγούμενος πως μια έπιτροπή χωριανοί παρυσιάστηκαν και τον παρκινούσαν

νά πορπολήση τό μοναστηριακό δάσος των πεύκων ώστε νά σπείρουν: κι' αυτός, άντις άμέσως νά τους δώση την πιό βριά του κατάρτα, μού ζητούσε γνώμη αν δεν ήταν φρόνιμο και κερδοφόρο νά συμμορφωθή! Όμως πως κερδοφόρο; Τό πολύ-πολύ θάβγαζε δύο σοδειές, μια με δεκαπλάσιο καρπό και μια με πενταπλάσιο έπειτα ίσως μήτε ν' άν τη σπορά.

Στη Σίμο, τό 1901, έμεινα δύο μέρες σ' ένα νοστιμότατο μοναστήρακι, φωλιασμένο κάτω στο δάθος σόδεντρης κοιλάδας, με λόφους έπίσης σόδεντρους άπό γλυκοφίθουρους και μυρωμένους πεύκους: μα άκούω πως ρημάχτηκε κι' ή ρωμαντική εκείνη γωνία, ή άξια νά ένθουσιάζη κάθε φυσιολάτρη. (Όπως λέει κι' ένας Άγγλος, άπό όλες τις ήδονες καμιά δε γοητεύει τόσο μερικές καρδιές, όσο ή μουσική των δασών και ρεμάτων κι' ή θέα των φυσικών καλλονών.)

Στό λεύτερο πάλι βασίλειο έξέρουμε τό τί κακό γίνεται. Στην Αιτωλία ή καταστροφή στα έλατα είναι τρομερή, όπως είναι και στον Ταύγετο. Το Πήλιο πάλι νά γυμνωθή άπό τις μεγαλόπρεπες όξείες του, έν' άπό τα ωραιότερα δέντρα του κόσμου. Και παντού τα ίδια.

... Την άναληγία αυτή προς τα δέντρα και τη φυσική καλλονή τη βλέπεις σέ κάτι άγριες φυλές, όπως άξανα τοό Άνατολικού Άρχιεπισκόπου, ή στα κοιμισμένα Λατινικά έθνη της Νότιας Άμερικής. Μα σέ μάς: είναι άδικα χολόγητη, γιατί κανένα έθνος, όπο-θέτω, δεν ταξιδεύεται τόσο, έχοντας έτα κάθε σκακίρια νά ίδω του πολιτισμού τα αγαθά.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

Adolphe Boscéot

ΒΡΑΔΙΑΣΜΑ

Γλυκά στην ήρεμη βραδιά ό έσπερινός σημαίνει. Πλέρια ή γαλήνη. Οι θεριστές άπ' τους άγρούς γυρνούν εύτυχισμένοι: οι ιώτεροι γελούν και τραγουδούν κι' οι γέροι πάνου στάλογα κοιμούνται μαζεμένοι.

Έξω άπ' τα σπίτια οι στοργικές γυναίκες καρτερούνε και τα χαμίνια ως τρέχουνε στο δρόμο δορυβούνε. Και μέσ' στο κοιμητήριο μια γαιούλα ξεχασμένη κοιτάει, στίς πέτρες των λευκών μνημάτων στηγμένη: τάστρο που ανατέλλουσε με μάτια που όλο σβούινε.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

'Αγαπητοί μου,

Ως οὐ φαίνεται τὸ παραμῦθι τοῦ Θωμᾶ Ἀ' βασιλιᾶ τῆς Ταμποουλίνας;... Εἶμαι βέβαιος πὺς τὸ διαβάζετε μετ' εὐχαρίστησιν καὶ πὺς ἡ περιέργεια νὰ μάθετε τί ἀπέγινε τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ «θρῆναιον» τῶν ἀνθρωποφάγων, παραμέρισε καὶ τὴν περιέργειά σας γιὰ τὴν τύχην τῶν μικρῶν ναυγῶν τοῦ Βράχου τῶν Γλάρων. Ἀλλὰ πάντα σὰν ἓνα παραμῦθι. Δὲν θὰ πιστεύετε ἀπ' αὐτὸ οὔτε λέξη. Ψευτιὲς καὶ φαντασίαι, γιὰ νὰ γελοῦμε ἢ νὰ ναυαγοποιήσουμε καὶ νὰ περῶν εὐχάριστα ἢ ὥρα.

Ἐ, λοιπὸν ὄχι! Τὸ παραμῦθι τοῦ μικροῦ Κουπιᾶ, — πὺς θὰ πάρῃ βέβαια καὶ τὸ βραβεῖο, — δὲν εἶναι δολωδιδίου παραμῦθι. Ἐχει μιὰ βάση ἀληθινή. Καὶ μ' ὅλες τὴς υπερβολὰς τῆς παραμυθίας, μ' ὅλες τὴς ἐξυπνάδας, μ' ὅλες τῆς νοστιμάδας τῶν ἀναχρονισμῶν τοῦ ἡ καλύτερα τῶν ἀνατοπισμῶν του, — ὅπως ἐκεῖ πὺς μιλοῦν γιὰ Σύνταγμα καὶ γιὰ Ἱστορίαν, σὰ τῆσαν ὄχι 'ς ἓν ἄγριο νησί τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀλλὰ μέσ' στὸ Παρίσι, — τὸ παραμῦθι αὐτὸ μᾶς δείχνει πὺς οἱ ἀνθρωποφάγοι τρῶνε ἀνθρώπους.

Δὲν εἶναι, βλέπετε, καὶ τόσο ἀπλὸ τὸ πρᾶγμα! Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε πὺς ἐκεῖνοι τρῶνε ἀνθρώπους ὅπως τρῶμε μεῖς ἀρνιά, βόδια καὶ λαγούς. Γιατὶ τὰ ζῶα πὺς μᾶς τρέφουν μὲ τὸ κρέας τους, ἐμεῖς τὰ πιάνομε, τὰνατρώμε ἢ τὰ σκοτώνομε σὺν κνήμῃ. Οἱ ἀγριάνθρωποι ὅμως πὺς βρίσκουν ἀνθρώπους; — Αὐτὸ μᾶς τὸ λέει τὸ παραμῦθι τοῦ Κουπιᾶ: Τρῶνε ἀσπρούς ἢ καὶ μαύρους ἀλλόφυλους, πὺς ἓνα ναύτιο τοὺς ρίχνει στὰ νησιά τους. Καὶ πολλὰς φορὲς, τοὺς κρατοῦν πρῶτα καὶ τοὺς τρέφουν γιὰ νὰ παχύνουν. Μπορεῖ μάλιστα νὰ τοὺς κάνουν καὶ βασιλιάδες ἢ νὰ τοὺς κάνουν ἀπλῶς νὰ τὸ πιστεύουν, γιὰ νὰ ἡσυχάζουν, νὰ χαίρονται, νὰ τρῶνε μὲ ὁρεξὴ καὶ νὰ χοντροβαίνουν σὰν τὸ Θωμᾶ.

Θὰ πῆτε: Καὶ κάθε πότε πέφτουν στὰ χέρια τους ἀλλόφυλοι ἀπὸ ναυάγιο; ὦ, ἀνδρὲς τρώγονται καὶ μετὰ τὸν θάνατον, πολλὸ σπάνια θὰ τρῶνε ἀνθρώπους οἱ ἀνθρωποφάγοι! — Πραγματικῶς, τέτοια τύχη δὲν τὴν ἔχουν

καθεμέρα. Κι' ἐπειδὴ τὸ ἀνθρωπινὸ κρέας τοὺς ἀρέσει πολὺ, κάνουν ἐπιτηδες πολέμους, ἐπιδρομὰς σὲ γειτονικά νησιά, ἀρπάζουν ὅσους μποροῦν ἀγχαλῶντες, γυρίζουν σὺν νησί τους οἱ ζωντανοί, — γιὰτὶ καὶ πολλοὶ σκοτώνονται σὺν γιουρούσι, — τοὺς τρέφουν, τοὺς σφάζουν, τοὺς ψήνουν καὶ τοὺς τρῶνε... θριαμβευτικῶς. Αὐτοὶ οἱ «αἰχμάλωτοι πολέμου» εἶναι τὰ κυριότερα θρῆναια τῶν ἀνθρωποφάγων. Στὸ περίφημο μάλιστα βιβλίον τοῦ Δειουρνῶ «περὶ Ἀγρίων», ὑπάρχει ἀποθησαυρισμένο, κ' ἓνα «πολεμικὸ ἐμβατήριον» Καννιβάλων, πὺς λέει:

Στὸν πόλεμον, παιδιά,
Θὰ πιάσῃς ἐχθρούς
Καὶ θὰ τοὺς ψήσουμε
Καὶ θὰ τοὺς φάμε!

Ὅταν ὅμως δὲν ὑπάρχουν οὔτε αἰχμάλωτοι, οὔτε ναυαγοί; Οἱ Καννιβάλοι τρώγουνται μετὰ τὸν ἑαυτόν; — Ναι, κ' αὐτὸ γίνεται. Ἀλλὰ μ' ἓνα πρόσχημα, μὲ κάποια... ἡθική: Τρῶνε μόνο τοὺς ἐγκληματίαις τῆς φυλῆς τους πὺς καταδικάζονται εἰς θάνατον. 'Σ ἓν ἄλλο βιβλίον περιηγητικόν, διάβασα λεπτομέρειας αὐτοῦ τοῦ ἐθίμου. Τρῶνουν προπάντων ἀγριάνθρωποι... εἰρηνοί, φιλήσυχτοι, πὺς ἀποφεύγουν πολέμους μὲ γείτονες κ' αἰματοχυσίας. Ὅλο τὸν ἄλλο χρόνον, αὐτοὶ νησιεύουν. Τρῶνε δηλαδὴ μόνο προϊόντα τῆς γῆς, τοῦ κυνηγίου, τοῦ ψαρέματος. Μὰ ἔρχεται καὶ τὸ Πάσχα τους ἰὰ ποῦμε. Καὶ τότε τσακώνουν τοὺς φιλοχῶντες κατὰδικους, — ἢ καὶ τοὺς ναυαγούς, ἀνέχον, — καὶ τοὺς τρῶνε 'ς ἓνα «Ἐθνικὸν Συμπόσιον» σὰν αὐτὸ πὺς εἶδατε νὰ εἶο μάζουν σὴν Ταμποουλίναν!

Θὰ πῆτε: Κι' ἂν ἓνα χρόνον δὲν κλέψῃ, δὲν σκοτώσῃ, δὲν ἐγκληματίσῃ κανεὶς γιὰ νὰ καταδικαστῇ σὲ θάνατον, τί γίνεται; — Ἐπανόσταση! Σηκώνονται οἱ ἀγριάνθρωποι καὶ τὰ κάνουν γῆς Μαδιάμ. Γι' αὐτὸ εἰς «Κυβερνήσεις» ἐκεῖ φροντίζουν πάντα νὰ ἔχουν καταδικῶντες τὸ Πάσχα. Ὅσο πὺς πολλοὺς ἔχουν «γιὰ νὰ φάῃ ὁ λαός», τόσο δημοφιλέστερες γίνονται. Καί, σὴν ἀνάγκη, δημιουργοῦν. Ἐγκληματίαις δηλαδὴ πὺς σ' ἄλλη περίστασις θὰ εἶχαν ἐλαφρότερη ποινή, — θὰ τοὺς ἔβγαζαν τὰ μάτια ἢ θὰ τοὺς ἐκοβαν τὴν μύτην, — καταδικάζονται σὲ θάνατον. Κι' εἴτι ἔχει ὁ λαὸς τὸ πολυπόθητό του «πασχαλινὸν ἀρνίον» κ' ἡ ἐπανόσταση προλαμβάνεται.

Βλέπετε λοιπὸν πὺς δὲν εἶναι καὶ τόσο παραμῦθι τὸ παραμῦθι τοῦ Κουπιᾶ. Ὑπάρχουν σὲν κόσμον καὶ Ταμποουλίνες, πὺς ἀν πένθι κανένας δυστυχισμένος ναυαγός, κινδυνεύει νὰ λάβῃ τὴν τύχην τοῦ Θωμᾶ, πὺς λίγο

ἔλειπε νὰ θρῆνῃ τὸ λαὸν του σὺν «Ἐθνικῷ Συμπόσιον». Καὶ νὰκούσῃ ἀπ' τὸν ἀγαθότερόν του ὑπήκοον τὸ λόγο τοῦ Πιπιλουλοῦ: «Ἀμ γιὰτὶ σὲ τρέφουμε τόσους μῆνες;» — Οἱ Καννιβάλοι αὐτοί, ἐλάχιστοι σήμερον, εἶναι τὰ λείψανα μιᾶς ἀγρίας ἀνθρωπότητος, προϊστορικῆς, πὺς τρεφόταν μὲ ἀνθρώπινον κρέας. Σιγά-σιγά, ὁ πολιτισμὸς περιόρισε τὴν λαίμαργίαν τῆς σὺν κρέας τῶν ζώων, τῶν πουλιῶν, τῶν ψαριῶν. Θὰ ἔρθῃ ἄραγε μὲ τὸν καιρὸ καὶ πολιτισμὸς ἀνώτερος, πὺς θὰ τὴν περιορίσῃ ἀκόμα, πὺς τὰ «συμπόσια» θὰ εἶναι ἀναίμακτα, πὺς οἱ καλοὶ ἀνθρώποι δὲν θὰ τρῶνε παρὰ γάλα, αὐγά, μέλι, φρούτα καὶ χόρτα; Ποιὸς τὸ ξέρει!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

[Μυθιστόρημα τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ JULES SANDAUL.]

ΙΑ'. (Συνέχεια)

«Δὲν μπορούσε νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφαση καὶ νὰ προσμένῃ ἡ νύχτα-ἡσυχία τὴν ὥραν τοῦ θανάτου του, σὰν κάποιοι ἥρωες πὺς ἔχουν τὰ βιβλία. Φυσικῶς, δὲν μπορούσε νὰ νηστεύῃ πὺς ἡ βασιλεία του ὅλη ἦταν ἓνα γλέντι καὶ φαγοπότι, ζωὴ καὶ κόττα' μὰ τώρα πὺς ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃ οὗτὸ τὸ γλέντι, τοῦ φαινόταν πάρα πολὺ φτωχὸς ὁ λογαριασμὸς: Μὲ τὴν ζωὴν του, ὅρὲ ἀδελφέ;...

Ἀπὸ τὸ κλάψε-κλάψε καὶ τὸ στεναγεῖν στέναξε, ἀπόκοψε πιά ὁ κακόμοιρος πὺς δὲν μπορούσε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του. Ἀνέβηκε λοιπὸν σὺν βασιλικὸν του κρεβάτι, φόρεσε τὸ νυχτικὸν του σκοῦφο, ἔβρισε τὸ κερί του καὶ πλάγιασε, ἀφοῦ, γιὰ τελευταία φορά, σκετάστηκε μὲ τὴν περὶ τοῦ γένιου του.

ΙΒ'

Κυ ἦνι ψ' ἔρμα, φευγιδί!

«Ὅταν ἐξύπνισε, ἦταν πιά μέρα μεσημέρι. Ἐτρίψε τὰ μάτια του καὶ σὴν ἀρχὴ τοῦ φάνηκε πὺς εἶχε ἰδῇ ἄσχημο ὄνειρον. Μὴ πῶ! Περνοῦσε ἡ ὥρα καὶ ψυχὴ δὲν πατοῦσε σὴν κάμαρά του. Οὔτε γαστρά με χυλὸ, οὔτε δισκος μὲ φρούτα, οὔτε αὐλικοὶ νὰ μαλώσουν ποίανος θι πρωτοχορηγία. Φυλακισμένος κ' ἀπαρηχτημένος!...

«Πηδᾷ ἂν τὸ κρεβάτι του, ἀνοίγει ἓνα παράθυρον καὶ τί νὰ ἰδῇ κάτω σὴν πλατεῖαν τοῦ παλατιοῦ!

«Ἐνα σωρὸν ἀπὸ ξύλα, πὺς τὰ εἶχαν ἀνάψει γιὰ νὰ γίνον ἡσυχία. Βῶδι δολέκαιο θὰ μπορούσε νὰ ψιγῇ ἅτάνω 'ς αὐτὴν τόσο μεγάλος ἦταν ὁ σωρὸς. Πάρα-πέρα ἦταν ἀκουμπισμένη μιὰ σοῦβλα πὺς ἀστράφτε σὰν καινούργιον σπαθί' καὶ πάρα-πέρα, κάτω ἀπ' τὰ

δέντρα ἦταν στρωμένο ἓνα μακρὸν τραπέζι καὶ καμμιὰ δεκαριά διαβολόπουλα ἔτρεχαν ἀπάνω κάτω καὶ κουβαλοῦσαν σερβίτσια. Ἐνας ἀγριάνθρωπος ἀκό-νιζε σὲ μιὰ πέτρα τὸ γαστράνι του, προσηκτικῶς καὶ σοβαρῶς.

Καὶ νὰ, ἀπὸ πέρα, φτάνουν οἱ προσκαλεσμένοι. Ἀπὸ δῶ εἰς Ἱπουργοὶ κ' οἱ μεγαλοσύνοιοι τοῦ βασιλείου ἀπὸ καὶ ὁ Κουικουίνος καμαρωτός, βασιλεύοντας τὴ μέση του σὰ νταῆς καὶ σέβοντες πίσω του ἔλο τὸ λαόν. Μόλις φάνηκαν οἱ Ἱπουργοὶ σὴν πλατεῖαν, ἡ στρατιωτικὴ μουσικὴ ἄρχισε νὰ παῖξῃ τὸν ἐθνικὸν ὕμνον τῆς Ταμποουλίνας.

Μὲ μιὰ ματιά, μὲ δὺο ματιές, ὁ Θωμᾶς κατάλαβε πὺς μόνον οὗτὴν περιμέναν γιὰ νύκτιον τὸ γλέντι. Μπήκε μέσα κα ταφύρκα σμέ-νος. Τοῦ ἦρθε νὰ δάλλῃ φωτιά σὺν παλάτι καὶ νὰ καὶ μαζί. Ἀρχίσε τότε νὰ σπάζῃ, ὅτι ἔβρισκε μπρός του, πέταξε χάμου τὸ πορτοφολέον μανδῶν του, τὸν τσαλακτέτησε, τὸν ἔκανε κομμάτια. Τὰ πορτοφολέον τῶν καναρινίων σπρώχθηκαν σύννεφο καὶ τὸν σκέπασαν μιὰ στιγμή σὰ ἰά-θελαν νὰ κολλήσουν σὺν κορμὶ του. Ἐστὶ τοῦ πέρασε ὁ πρῶτος θυμὸς καί, ἀφοῦ ξεθύμανε, ἀποφάσισε νὰ τοὺς περὶ τὴν γοῦν ἀκριβὰ τὴν ζωὴν του. Πιρνεὶ τὸ λοιπὸν σὺν χέρι του τὸ βασιλικὸν τὸ σκῆπτρον, χοντροὶ σὰ ρόπαλον, καὶ στέκεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρταν, ἔτοιμος νὰ τὸ φέρῃ κατακέφαλα σὺν πρῶτον πὺς θάκινε νὰ μπῇ σὴν κόμαράν του. Περιμένει ἔτσι ὥς μισὴ ὥραν. Μὰ ἐκεῖ πὺς περιμένει, ἀκούει φωνὰς καὶ κακὸν, τρέχει σὺν παράθυρον καὶ τί νὰ ἰδῇ!

«Ἀκούετε τί ἔτρεξε.

«Ὁ Κουικουίνος, καθὼς ἔφτασε σὴν πλατεῖαν, ἔβγαλε λόγο κ' εἶπε πὺς: ὅτι ὁ λαὸς ἔπρεπε νὰ καθῆται σὺν κάτω μέρος τοῦ τραπέζιου κ' αὐτὸς νὰ λάβῃ τὴν πρωτοκαθεδρίαν. Εἶπε πὺς: ὅτι οἱ Ἱπουργοὶ εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ δοκιμάσουν πρῶτον τὸ ψιγόν, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν εἶναι καλὰ ψηγμένο. Αὐτὲς ὅμως, σὺν κομματάρχης, ἐγὼ εἶμι νὰ τοῦ δώσουν τὸ καλύτερον κομμάτι καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ παραχωρήσῃ σὲ κανένα.

Οἱ Ἱπουργοὶ ὁμῶς μὲ τὴν αὐθάδεια τοῦ Κουικουίνου. Τοῦ εἶπαν νάχῃ λίγα λόγια, γιὰ νὰ μὴ διατάξουν νὰ τὸν συλλάβουν καὶ νὰ τὸν χώσουν μέσα. Ἀνάβει τότε ὁ Κουικουίνος, ἀρ-

πάζει μιὰ γαστρά καὶ τὴν περὶ τὸν κεφάλι τοῦ πρωτοπουργοῦ. Ὁ πρωτο-πουργὸς τρέχει νὰ φύγῃ ὁ Κουικουίνος ἀρπάζει τὴν σοῦβλαν καὶ τρέχει νὰ τὸν φτάσῃ καὶ νὰ τὸν τροπήτῃ. Οἱ ἄλλοι δλοὶ τρέχουν ὡπίσω του κ' ἀρπάζουν ὅτι πρόφτασε ὁ καθένας, ἄλλος μιὰ κου-άλα, ἄλλος ἓνα μαχαίρι κ' ἄλλος ἄλλο. Κι' ἔτρεχαν σὺν τρελῇ. Ἡ μουσικὴ, πίσω ἀπὸ ἓνα φρόχτη, ἔπαιξε ἀκόμα τὸν ἐθνικὸν ὕμνον! δὲν εἶχε πᾶρει εἰδησὴν πὺς ὁ κόσμος ἦταν ἄνω κάτω κ' ὁ λαὸς κ' οἱ μεγαλοσύνοιοι εἶχαν γίνῃ μαλλιά κουδάρια.

«Πέφτει κατακέφαλα σὴν θάλασσαν...»

«Ὁ βασιλιάς, βλέποντας τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο ἐμφύλιον πόλεμον, δὲν χάνει καιρὸν, παρὰ πηδᾷ κάτω ἀπ' τὸ μπαλκόνι τοῦ παλατιοῦ καὶ τὸ βάλλει σὺν τέσσαρα.

«Ἄ, τί χαρὰ πὺς εἶχε! μὰ καὶ πὺς χτυποῦσε ἡ καρδιά του μὲ τὴν παρὸν μυρωδιὰ καὶ τὸν τσακώσουν!...

Ἐκεῖ πὺς ἔτρεχε, γύρισε καὶ πίσω του νὰ δλῇ μὴν τὸν κυνηγὸν κανεῖς. Μὰ ἐκεῖ πὺς ἔσπευπε 'ς ἓνα δρόμον γιὰ νὰ πάῃ σὴν θάλασσαν καὶ νὰ φύγῃ μὲ τὴν βάρκα. νὰ σου καὶ τὸν βλέπει ἀπὸ μακρὰ ἓν ἀγριάνθρωπον καὶ μπηγνὶ τὴς φωνῆς:

«—Πιάστε τον!.. πιάστε τον!..
«—Ποῖόν, καλέ;
«—Νὰ δὲν βλέπετε;.. Ὁ βασιλιάς!..
«—Πῶ, πῶ, πῶ! τῶσας σὴν ἀναμπομπόλα!

Ἐμέσως τὰ δὺο κόμματα, σὺν χτυποῦν πὺς τοῦς ἔφρουε ὁ μεξέας, σὺν φιλιώθηκαν. Κι' ἔτρεξαν νὰ τὸν πιάσουν. Τὸ Θωμᾶ τὴν πόδαν ἔκριναν φτερά' μὰ κ' οἱ ἀγριάνθρωποι ἔτρεχαν σὺν τὸν διὰ δλο. Ὁ Θωμᾶς, πηδῶντε φράχτες, χω ὅτιν σὲ χαμόδεντρα, κρυ-δῶταν πίσω ἀπὸ μάντρες καὶ κημμὰ φράχ τοῦς ἔφρουε καὶ τὸν ἔκριναν.

Νὰ τὸν ἔβλεπε κανεῖς ἔτσι χοντροὶ κ' ἔτσι ἔλαφρὸν σὺν πόδι, θάλεγε πὺς τὸ πάχος βοτῆ καὶ σὺν τρέξιμον ὅ-πως βοτῆ καὶ σὺν κολύμπι.

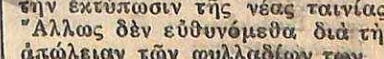
«Τὸν κυνηγοῦσαν οἱ ἀγρι-άνθρωποι, μὰ πὺς νὰ τὸν φτά-σουν! Εἶπαν νὰ τὸν ρίξουν μερικὲς σφαῖρες νὰ τὸν λα-βώσουν' μὰ φοβήθηκαν μὴ χαλοῦσε τὸ κρέας του μὲ τίς λαβωματιές, γιὰτ' οἱ σφαῖρες ἦταν φαρμακωμένες, κ' αὐ-τοὶ ἤθελαν νὰ τὸν φάνε γερὸ καὶ καθαρό.

«Τότε δὲν ξέρω πὺς, τοῦ Κουικουίνου τοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ πιάσῃ ἓνα δίχτυ καὶ μ' αὐτὸ κυνηγοῦσε τὸν Θωμᾶ νὰ τὸν πιάσῃ σὺν φάρι. Τρέ-χοντας τρέχοντας, ὁ Θωμᾶς ἔκανε τὸ γύρον τοῦ βα-σιλείου, μπροστὰ αὐτός, ἐ-πίσω του ἐκεῖνοι. Ἐστὶ ἔφτα-σε καὶ σ' ἓνα φηλὸν βράχο πα-ραθαλάσσιον. Ἀνεβαίνει σὴν κορυφὴν καί, τί χαρὰ! βλέ-πει κάτω σὴν θάλασσαν ἓνα καράβι μὲ ὅλα τὰ πεινιά του ἀνοικτά. Κάνει τότε νὰ πη-δῇ σὴν θάλασσαν καὶ νὰ φτάσῃ κολυμπώντας τὸ κα-ράβι ἐκεῖ πὺς ἦταν ἡ σω-τηρία. Μὰ τὴν ἰδέαν σιγμῇ, φάπ! ὁ Κουικουίνος τοῦ ρίχνει τὸ δίχτυ καὶ τὸν πιάει μέσα κρεμασμένο!

«Τι ἀσυχία! Ναι, ἔρθε τὸ τσακωμένον μέσος 'ς ἓνα δ' χτυ τὴν σιγμῇ ἡσυχία πὺς ἔλεγε πὺς σῶθηκαν τὰ δάσκαλά του! Καὶ νὰ ἔσῃ πὺς θὰ τὸν ἔκριναν φηλὸ σὴν σοῦβλαν!...

«Τώρα ὅμως ἡ δυσκολία ἦταν νὰ τὸν τραβήξουν ἀπάνω. Κι' ἐπειδὴ ὁ Κουικουίνος μονάχος τοῦ δὲν μπορού-σε, ἔπιασαν τὸ σχοινί τοῦ διγυτοῦ δλοὶ οἱ ἀγριάνθρωποι καὶ τὸν τραβῶσαν μὲ ὅλη τους τὴν δύναμιν. Φαντάζεσθε πιά μὲ πόση ὁρεξὴ καὶ προθυμία τὸν ἔκριναν, ἔφροντας πὺς σὴν ἄκρην τοῦ σχοινοῦ ἦταν κρεμασμένο τὸ θρῆναιόν τους!

(Ἐπεταὶ συνέχεια)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΚΓ' --- 640']

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΓΑΛΛΙΚΗΣ

Όσα Διαπλάσπουλα θέλουν εἶτε νὰ μάθουν Γαλλικά, εἶτε νὰ προγυμνασθῶν γι' ἀνωτέρας σπουδὰς σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα, ἄς γράψουν: Κον Γιαννὴ Χιδιόρο-γλου, Καθηγητὴ τῆς Γαλλικῆς, Λύκειον Κωνσταντινίδης, Λεωφο-ρὸς Ἀλεξάνδρου

(ΚΓ' --- 641)

Δημοκρατικὴ Συντροφιά, εἶμαι σὲ πλευρὸ σου. Ρόβερ

(ΚΓ' --- 642)

Νίτσα, ξύπνα, καὺμένη! Νεφέ-λη, ποῖά εἶναι καλλιτερεῖ; ἡ Κύπρος ἢ ἡ Ἑλβετία καὶ Ἄγ-γλία; Γκόρμπιο

(ΚΓ' --- 643)

Μιράντα, ξέρω ὥραία καὶ ρίχνω τὰ καπέλα εἰς Σκέψου ὅμως τὴ λύπη μου· πάει τὸ ποδήλατο! — Κ.

(ΚΓ' --- 644)

Β' ΣΕΙΡΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ
Ὁς ΔΙΑΓΩΝ. ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ ΜΕ
1 ἐλευθερίαν θέματος. Βραβ. Α':
Βιβλία δρ. 100. Δεύτερον: δραχ-
μὸν 50. Τρίτον: δραχμὸν 30.
2ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ: Ὑπάρ-
χει μέλλουσα ζωὴ καὶ πῶς τὴν
φαντάζεσθαι; Βραβ. Α': Δύο τό-
μοι Διαπλάσεως Β' περιόδου κατ'
ἐκλογὴν. Δεύτερον, Τρίτον, Τέ-
ταρτον ἀπὸ μίαν ἐτησίαν συνδρ.
τῆς Φυλῆς. Δικαίωμα συμμετοχῆς δι'
ἕκαστον, δραχμὴ. Προθεσμία δι-
μήμιος. Δ[ί]σ[ς]: Ἀνέστην Κων-
σταντινίδην, Πατήσια Ἀθήνας.

(ΚΓ' --- 645)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»
ΑΠΟΤΕΛ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ ΜΑΣ
Β' ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ: Α' ΒΡΑΒΕΙΟ
ΔΑΦΝΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
Γ' ΜΙΚ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ: Α' ΒΡΑΒΕΙΟ
ΒΑΠΙΔΟΠΑΧΩΝ ΠΟΡΦΥΡΑ
Α' ΙΚΝΟΓΡΑΦΙΑΣ: Α' ΒΡΑΒΕΙΟ
ΑΦΒΑΙΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ
Ὁ Σύλλογος διελύθη πρὸ πολ-
λοῦ καὶ γι' αὐτὸ παρακαλῶ νὰ
μὲ συγχωρήσουν ἂν ἀργῇσιν νὰ
βγάλουν τώρα τόσο περιήπτικα.
(Κ. Μιλήσης) ΡΟΛΟ

(ΚΓ' --- 646)

ΑΓΝΩΤΟΙ ΦΛΟΙ, τὸ μυστήρι-
ον ποὺ σὰς καλύπτει ἀνεξήγη-
τον, ἐκνευριστικόν. — ΜΕΝΕΛΑΟΣ

(ΚΓ' --- 647)

ΝΕΡΟΒΡΑΣΤΑ ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ. Πα-
νούκλα: Καπετανάκης, Χολέ-
ρα: Ἀρώνης, Φάουστ: Καφαμπέ-
λης, Μυστηριώδης Βαρώνης, ἀουά-
α!!! Γιοσχιχίτο.

(ΚΓ' --- 648)

«Σ. Τ. Β. Ε.»
Ἰδρύεται σύλλογος μὲ σκοπὸν
μυστηριώδην «Σ. Β. Σ. Δ.» ἔ-
χεις τὴν ὑποστήριξίν μας. Ἀ-
φρόκρινον, Νανουρίστρα, Τελε-
ταίε Παλαιολόγε, Ὑπὲρ Πατρί-
δος, Ἀόρατε Πυγμαῖς, Δικέφαλε
Ἀετὲ, Υἱὲ τοῦ Ἀετοῦ, ἔχετε ὑ-
ποστήριξίν μας. Τὰ ἀξιώματα ἐ-
κωνομίσθησαν ὡς ἐξῆς: Βασιλεὺς
= Βασιλικὸν Σηπτήτρον, Ἀντιβα-
σιλεὺς = Πολυπαθὲς Βασιλεὺς,
Αδελφὸς = Ἰουστιανός, Γραμμα-
τεὺς Βασιλέως = Κωνσταντῖνος
Βουλγαροκόπος.

(ΚΓ' --- 649)

Μπαίνοντας στὴ λουλουδοσπαρ-
μένη στράτα τῆς Διαπλ.,
στέλλω ἕνα χαιρετισμὸν στὰ Δια-
πλάσπουλα.

ΜΕΔΑΧΡΟΙΝΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΓ' --- 650)

Λοτ, Μένδεσον, Ἀλχημ. Σμύρ-
νη, Τραβιάτα, ἀνταλλάσσουμε
Μ. Μ.; ΜΕΔΑΧΡ. ΙΠΠΟΤΗΣ

(ΚΓ' --- 651)

Ελπιδοφόρα Ἑλληνίς Μαυρο-
θαλασσίστη ἄλληλοφρ. δεχομαι.
Γράψατε πρῶτον: Δ[ί]σ[ιν] Κεραι-
νοῦ (διὰ Π. Π.).

(ΚΓ' --- 652)

Ιωνικὴ Οὐρανέ, γιὰ νάσαι μέσα,
πήγαινε νὰ τὴν πάρης, ὅπως
πήγαν πολλοί...

ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΣ ΤΕΟΔΙΔΑΣ

(ΚΓ' --- 653)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «Μ. Κ. Γ.»
Ἀγνός Ἰωνεζέξ (Κριεζίξ). ΠΑΙ-
ΔΙΑ, στὰς ἀνακαλύψεις τοῦ
Γλεντζέ, βάλαμε στοίχημα καὶ
κερδίσαμε.

(ΚΓ' --- 654)

ΓΚΑΒΑΣ-ΚΑΨΑΜΠΕΛΗΣ
Ἰ Τίγρι παιδί μου, γιὰ πρὸς
Ὀδριλέκτα ἤσουνά σου; «Τσε-
τσε», τοίμπησέ μας.

ΕΝΩΣΙΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

(ΚΓ' --- 655)

Διαπλάσπουλα, μωθόνες τὴν
κατασκοπεῖαν τοῦ συλλόγου
μας ἀλλάσσομεν σημασίαν.

(ΚΓ' --- 656)

ΝΙΚΗ: Ν(άνου) Ἰ(ππότες) Κ(α-
ροῦ, pour savoir!!!

(ΚΓ' --- 657)

ΣΜΥΡΝΑΙΟΣ ΜΑΡΤΥΣ
ΑΔΕΡΦΑΚΙ ΝΑΝΟΥΡΙΣΤΡΑ.
Γιατί ὄχι; Μάλιστα. Ἀλλὰ μὲ
τὸν ὄρον ὅμως νὰ κουβαλᾷ νερό
ὁ «ΚΕΡΑΥΝΟΣ» μὲ τὸ κοσμινὸ
καὶ ὄχι μὲ τὸ κοφίνι. ΜΠΕΡ-
ΜΠΑΝΤΑΚΟ, ἐσὺ νὰ κοιτᾷς τὴ
«ΡΙΤΟΥΛΑ σου» καὶ μᾶς νὰ μᾶς
ἀφήσης νὰ ξηγηθῶμε μὲ τὴ
ΖΟΥΛΟΥ ὅπως μᾶς γουστάρει.
ΚΑΡΟΥΜΠΕΝ ΚΑΡΚΑΛΕΣΙΕΝ

(ΚΓ' --- 658)

ΖΟΥ(Ρ)ΛΟΥ ἀρμονοφιστική,
Παλλημαράδες εἰμαστε
καὶ τῶν ὅσων δε γιμένο
σὺ «σαι ψευτοπαλλημαροῦ
καὶ εἶν' ἀποδείχμεν»
ἀνὲ καμμία ἀποκάλυψη
νὰ κάτσης καὶ νὰ κἀνης
ψευδώνυμα φανταστικά
σὺ πιάσεις καὶ μᾶς βάνεις

(ΚΓ' --- 659)

ΚΑΡ-ΚΑΡ
ΕΣΜΕ,
Τῶπαμε καὶ τὸ ξαναλέμε
ΚΑΤΟΥ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ
Γιὰ νὰ ξέρης
ΚΑΡΟΥΜΠΟΚΑΡΚΑΛΕΤΑΡΟΣ

(ΚΓ' --- 660)

Αργοναυτικὴ Ἔνωση, τὸ φαγὶ
ἄειν ἔτοιμο. Πῶς ὅμως νὰ τὸ
στεῖλουμε; «Περίδρομος»

(ΚΓ' --- 661)

Στὸν Ἀφ. Γυμνασιόπαιδα ἢ
Σμύρνη καὶ ἡ Κλωθὴ γιὰ τὸν
«ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗ» του, στέλλουν συγ-
χαρητήρια.

(ΚΓ' --- 662)

Προκηρῶσω Διαγων. c p. Βρα-
βεῖον 10 δρχ. Προθεσμία δι-
μήμιος. Δ[ί]σ[ς]: C. Cotsiomitis,
B. P. 1631, Le Caire (Egypte).
Ὁνειροπόλος τῆς Δόξης

(ΚΓ' --- 663)

Προκηρῶσω Διαγων. Μ. Μυστ.
Βραβεῖον 10 δρχ. Προθεσμία
δίμημος. Δ[ί]σ[ς] ἡ ἄνω.

(ΚΓ' --- 664)

Διαπλάσπουλα, λύβετε ὅλοι
μέρος στοὺς μικροὺς μου Δια-
γωνισμούς.

(ΚΓ' --- 665)

ΗΡΩ, εὐχομαι νὰ περάσης τὸ
Ἰδιαστήμα τοῦ ταξιδίου σου
εὐχάριστον.

(ΚΓ' --- 666)

ΡΙΤΑ, σ' ἐροῦμαι ἐπιστολῆς σου,
ἔλαβες Souvenir; Καμέλια,
γιατί δὲν γράφεις; Ἀποκοιμήθη-
κες; ΣΠΑΝΙΟΔΑ

(ΚΓ' --- 667)

Καρούμπα, Καρκαλετσε, στοί-
χημα 100 καὶ ἄλλες τόσες, φι-
λαράκο Τρουζέρα. Ὅριστε ἡμέ-
ραν συναντήσεως εἰς Γραφεῖα
Διαπλάσεως. Βαρῶνε, πῶς ἀπο-
δίδεις τὴν Διαμαρτυρίαν; «Α. Μ. Α.»
θὰ ἔχωμεν «κουμπότροπες».

(ΚΓ' --- 668)

ΙΔΑΝΙΣΜΕ, νὰ θυμώσω, καλὴ
μου, ἐγώ; Ἀφοῦ ἔχω τόσες ἀ-
ποδείξεις γιὰ τὴν ἐνέργειάν σου
καὶ τῆς παρῆας σου; Ἀγάπη μο-
νάχα νοιώθω καὶ εὐγνωμοσύνη
βαθεῖα. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΓ' --- 669)

Ονειρο τ. Κύπρου, Ζαχατοῦ-
στρα, Σμύρνη, γιατί δὲν ἔλα-
βα Μ. Μ. σὰς; Περιμένω. — Τρις

(ΚΓ' --- 670)

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΟ, μοῦ εἶσαι ἐντε-
λὸς ἀκίνδυνος. Παιδιά! κάτου
ἢ Ζουλοῦ καὶ ὁ Καρ-Κάρ!
ΤΑΠΕΙΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

(ΚΓ' --- 671)

ΑΤΡΑΝΤΑΧΤΗ, τὸ γράμμα σου
ἄμᾶς σκόρπισε λύπη· δὲν μπο-
ρέσαμε νὰ τὸ διαβάσωμε ἀδά-
κρυτες. Ἐστειλάμε.

(ΚΓ' --- 672)

ΓΥΝΑΙΚΑ, ΧΑΛΙΚΟΥΤΟΠΟΥΛΑ
«Ομίχλη», τὰ λόγια σου περι-
τά. Δεχόμαστε κανένα στοι-
χημάκι, δειλοί; — Ἰππόλυτος

(ΚΓ' --- 673)

Ἰδρύθη ἐν Ἀθήναις Σύλλογος ὑ-
πὸ τὴν ἐπωνυμίαν «ΝΕΑ ΖΩΗ».
Σκοπός: διὰδοσις τῆς Διαπλάσε-
ως. Ἐξελέγησαν: Πρόεδρος καὶ
γραμματεὺς: Νεράϊδα τοῦ Βοννοῦ,
Γαρίας: Ἡρώκη Φέσα, Ὑπο-
ταμίαι: Πικρή Σηλαβιά. Λοιπὰ
μέλη: Μυρμήγκι τῆς Διαπλάσεως
καὶ Ἀύρα τῆς Νεοδητοῦ.

(ΚΓ' --- 674)

ΖΟΥΛΟΥ Δὲν εἶ πλῆστενα γιὰ...
τόσο ἐξυπνὴ. ΣΜΥΡΝΗ, Βγάλ-
το, μὴν βρωμίσῃς. (Πῶς φαί-
νεται ὁμοῦς οἱ μεγάλοι ποιηταί!)
«ΟΜΙΧΛΗ», Ἀφοῦ μὲ νομίζεις
γιὰ Ἀρδάμη, δέξου τὸ στοίχημα.

(ΚΓ' --- 675)

ΑΟΡΑΤΟΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ. Γιατί
ἀμύβεις τὸν τόπο τῆς διαμο-
νῆς σου; «Σ. Β. Σ. Δ.», αὐτὰ εἶ-
ναι στοίχημα τὸ ἀέρος. Δὲν ἐξέ-
ρετε τί γράφετε. ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' --- 676)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ, ἔ-
στειλα' περιμένω δικό σας.
ΤΡΟΥΓΕΡΑ, γιὰ μισὰ δέξιο ἀέρα.
ΖΟΥΛΟΥ, γινόμενα πρὸ φίλοι;

(ΚΓ' --- 677)

ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

(ΚΓ' --- 677)

ΚΑΡΟΥΜΠΑ-ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΕ
Τώρα πὺ ἐνομόνοι ἐναντίον
κοινού κινδύνου ΤΡΟΥΓΕΡΑΣ

(ΚΓ' --- 678)

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν διαπλάσε-
οσμὸν, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὁ
λας, ἰδίως Ρίταν καὶ Διαβολο-
γιατρίον, τὸν ὁποῖον παρακαλῶ
ἐὰν θέλῃ, νὰ γίνωμεν σύμμαχοι.

(ΚΓ' --- 679)

«ΣΒΙΔ», τίθεμαι εἰς τὸ πλῆ-
ρό σου. Ζήθι! — Ἀυτοκράτωρ

(ΚΓ' --- 680)

Επανακρίψα εἰς τὸ ταξιδί-
ου, στέλλω τοὺς φιλικούς μου
χαίρετας σὲ ὅλους μου τοὺς
φίλους καὶ φίλας καὶ ξαναρχίζω
τὴν ἀλληλογραφίαν σὴν Δ[ί]σ[ς]
Ἀνδρέαν Γκάτην (Διά Η. Ρ.), δὲδὼ
Πραξιτέλους 17, Ἀθήναι. — ΗΡΩ

(ΚΓ' --- 681)

Ο Σύλλογος «ΝΕΑ ΖΩΗ» ζητεῖ
κοριττα μέλη ἀπὸ ἐτῶν 11-14.
Αἱ εἰσερχόμεναι εἰς τὸν Σύλλο-
γόν μας πληρώνουν δρ. πέντε (5).
Θὰ ἀποταθῶν ὁποιοδήποτε Σάβ-
βατο στὰς 5 μ. μ. εἰς τὴν Πρὸς
δρὸν. Διευθύνσεις ὡς ἐξῆς: Ὁδὸς
Μαυρομυχάλη, 26 Α', Ἀθήναι.

(ΚΓ' --- 682)

Ονειροσταλαχτή, Ἥλιοςγέννητη
Βεατρίκη, Κομὴ Ἐράχ, Ἰον-
Ἀγροῦ, Λαβρύνιθε, Φριξέ, Θρη-
νε Μάννας, Ματωμένη Δόξα, Φα-
σμα, Κοχιν-Κό, Μπερμπάτω,
Ἀνδρῶπε: Ἀνταλλάσσομε Μ.
Μυστικά: Δ[ί]σ[ς] ΚΓ' --- 619.

(ΚΓ' --- 683)

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΗΣ
«ΤΡΙΣ ΦΙΛΙΣ»
Διαλύομεν συμμορίαν «ΠΙΦ-
ΠΑΦ» κατὰ διαταγὴν Κυβε-
νήσεως τῆς «ΚΙΝΕΣ ΚΗΣ ΔΗΜΟ-
ΚΡΑΤΙΑΣ». Συνεταιριζώμεθα,
διὰ νὰ προκηρῶσωμεν Διαγωνι-
σμούς μόνον, μὴ θυγομένον τῶν
συμμερόντων τῆς «ΚΙΝΕΣ ΚΗΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ». — Κόχιν-
Κό, Χουασκά, Δὸν Φασουλᾶκη;

(ΚΓ' --- 684)

ΖΟΥΛΟΥ, μὲ σένα συμφωνῶ
Σπῶς οἱ ΚΑΡ ΚΑΡ, ΤΡΟΥΓΕ-
ΡΑΣ εἶναι. Δέχεσαι συμμαχίαν γιὰ
ΓΥΦ

(ΚΓ' --- 685)

«Ε. Κ. Μ.»
«Α. Μ. Α.» = (Α)ν (Μ)πορεῖται
(Α)ποκαλύπτει μας. Προσε-
χῶς πολλὰ ἀνακαλύψεις.

(ΚΓ' --- 686)

ΚΑΝΕΙΣ ΔΕ ΜΠΟΡΕΙ ΕΝΔΕ-
μᾶς ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ Νίχη
ἀποδείξει! Ἀνταλλάσσομε Μ.
Μυστικά. ΧΟΛΕΡΑ, ΓΥΦ

(ΚΓ' --- 687)

Διαπλάσπουλα, Διαπλάσσο-
ύμε, ἀνταλλάσσομε μέσω Δια-
πλ. Μ. Μ. μετὸν Ἐρνάνην;

(ΚΓ' --- 688)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΝΩΣΙΣ»
αὐτοῦς: Δούναβις, Ὑπαρχηγός
Βόλγας, Γραμμ. Τάμεως. Σκο-
πός: Ἀνακάλ. ψευδωνύμων, προ-
κίρηξις διαγωνισμῶν. Δεχόμεθα
δραστήρια μέλη. Δ[ί]σ[ς] Στήλην
Ἀλεξάνδρου, Καραϊσκού 81, Πει-
ραιᾶ. Τρέμετε εἰς τὰς ἀνακαλύ-
ψεις τῶν ἱπποτῶν τῆς «Ἐνώσεως»

(ΚΓ' --- 689)

ΠΑΣ. — Καρ-Καρ, ἔλατε τὴν
Πέμπτην στὶς 5 μ. μ. γιὰ τὸ
στοίχημα.

(ΚΓ' --- 690)

Ἀρχηγός ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΣ